

Nejen o dobrovolnictví s Alessandrou Cesarano

Během května a června letošního roku jsme u nás, v Domově Barevný svět, potkávali novou tvář, která se dorozumívala se zaměstnanci domova spíše anglicky nebo lámanou češtinou, ale s klienty si rozuměla báječně.

Alessandra Cesarano k nám přijela z italského přímořského města Rimini a ve Čtyřlístku se rozhodla pracovat po šest týdnů jako dobrovolnice. Požádali jsme ji, aby našemu časopisu poskytla krátký rozhovor a Alessandra ochotně svolila:

Proč jste se rozhodla zvolit dobrovolnickou práci v českých sociálních službách?

Nejdřív jsem si chtěla najít nějakou novou práci, a tak jsem se přihlásila do různých konkurzů. Našla jsem také dobrovolnické programy Evropské unie, která nabízela výběr z asi šesti různých programových oborů v šesti zemích Evropy. Přihlásila jsem se do jednoho z nich, kde vybrali třicet absolventů mluvících alespoň částečně anglicky. Z nabízených zemí jsem zvolila Českou republiku, protože jsem tady nikdy před tím nebyla. Tento program (AISEC) běží tři měsíce, spolu se mnou přijela do Česka ještě jedna Indonésanka. První dva týdny mého pobytu tady zabrala výuka angličtiny. Můj učitel, nebo chcete-li kouč, který se o mne staral, mi nabídl různé pracovní příležitosti. Mezi jinými to bylo také občanské sdružení Bílá holubice, pro něž můj kouč také pracoval. Manažerka tohoto sdružení, paní Ivana Martáková, mi umožnila pracovat jako dobrovolnice pro Bílou holubici, ale zprostředkovala mi také kontakt s Domovem Barevný svět, kde působím jako dobrovolnice nyní.

Máte už nějaké zkušenosti s dobrovolnickou prací z Itálie?

Ano. V Rimini jsem pracovala v elektromarketu, ale už dlouho jsem členkou skautské organizace, která spolupracuje s dobrovolnickou organizací Luce sul mare (Světlo nad mořem), jež poskytuje handicapovaným lidem nejrůznější terapie, a to včetně práce se zvířaty – petterapie, tedy terapie založené na léčebném účinku pomoci zvířecí lásky. Tato organizace chová koně, kachny, kuřata, kozy a další zvířata, o něž se spolu s klienty staráme a také pečujeme o zahradu. Provozuje se zde i muzikoterapie a arteterapie. O Vánocích vždy připravujeme s klienty společný program, založený hlavně na zpívání vánočních písniček a koled. Může přijít

kdokoliv zvenčí, máme také velkou možnost propagovat tyto své aktivity v centru Rimini. Pro Luce sul mare pracuji už čtyři roky, staráme se o lidi s těžkým zdravotním postižením. Organizace poskytuje v letních měsících také respitní péči (odlehčovací službu), která bývá poměrně hojně využívána. Během roku v Luce sul mare pobývá asi 120 klientů, v létě jich bývá 200 i více. Jsou zde pro ně k dispozici dvě budovy.

Jak vnímáte své nynější působení v Domově Barevný svět?

Tady mě práce naplňuje už proto, že pro ni nepotřebuji žádné zvláštní jazykové znalosti, stačí jen láska a vůle pracovat s klienty, což oni velmi rádi přijímají. Líbí se mi přímá práce s klienty, které tady učím novým výtvarným technikám a baví mě i práce s Mariem Polákem a Jirkou Válkem, s nimiž dělám muzikoterapii, hlavně je učím zvládat rytmus. S Mariem jsme tak k sobě velmi rychle našli cestu. Hudba je totiž

báječný způsob vzájemné komunikace. Velmi se mi líbí aktivity, které tady s klienty podnikáte, jako byl třeba charitativní koncert Jedeme taky, jemuž předcházela prodejní výstava i program v kulturním domě v Ostravě - Bartovicích, ale navštívila jsem i kulturní vystoupení Čtyřlístku na letošním dnu sociálních služeb Lidé lidem v Ostravě.

Vidíte nějaké rozdíly v práci s lidmi s mentálním postižením v České republice a u vás v Itálii?

Velký rozdíl vidím hlavně v aktivizaci klientů. U nás například nemají klienti v pokojích televizory, u té se scházejí jenom ve společenské místnosti. Jejich čas je vyplněn především péčí o zahradu a zvířata, televize není jejich prioritou. Práce je mnohem více přibližuje k normálnímu životu. Luce sul mare leží na okraji Rimini, ale s klienty jezdíme často do centra města, při nejrůznějších příležitostech, společně s nimi jsme také navštívili Litvu. Cestovali jsme letadlem i autobusem. Byl to výměnný pobyt pro padesát klientů v podobném zařízení v Litvě, jako je Luce sul mare, v rámci přeshraniční spolupráce. Pobývali jsme tam celkem tři týdny a byl to také velmi zajímavý a přínosný pobyt, který klientům financovaly jejich rodiny. Pokud klient není finančně zajištěn rodinou, financuje jeho náklady stát. Ten také hradí veškerou péči o klienty, pouze respitní péče je hrazena částečně rodinami a částečně ze státních prostředků.

U nás také mají klienti stabilně k dispozici psychology a psychiatry. Některé případy jsou totiž velmi smutné, a proto klienti potřebují stálou psychologickou pomoc.

Řídí se vaše sociální služby také standardy kvality?

Ano, také u nás se dodržují evropské standardy kvality.

Jaké dojmy si od nás odvezete?

Navázala jsem tady mnoho přátelských vztahů, někteří klienti mi opravdu přirostli k srdci. Naučila jsem se zde také nějaké nové pracovní postupy a techniky. Ale přiznávám: první dojem z Ostravy byl opravdu hrozný. Viděla jsem Ostravu jako ošklivé průmyslové město a bála jsem se, že tady bude málo zábavy. Nakonec mě ale všechno mile překvapilo: báječní, velmi přátelští lidé, hodně hudby, zábavy i kultury a také se mi velmi líbila ostravská zoologická zahrada. Měla jsem možnost navštívit Olomouc a její historické památky, Havířov a Opavu. Než se vrátím do Itálie, zůstanu ještě pár dnů také v Praze. Za celou dobu mého pobytu v Ostravě mě potkala pouze jedna nepříjemnost, a to na Stodolní ulici, kde mi ukradli peněženku s veškerými doklady. Peněženka se sice našla, ale doklady bohužel ne. Tohle by se mi ale klidně mohlo stát i v Itálii. Určitě se do Ostravy zase někdy vrátím, protože tady mám hodně nových přátel. A to bude ten hlavní důvod...

Text a foto: **BOHDANA RYWIKOVÁ**